

Sygn. akt V CZ 122/06

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M.H.

przeciwko J.Ż.

przy udziale interwenienta ubocznego A. S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lutego 2007 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 września 2006 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i nie obciąża powoda kosztami postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 września 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 23 maja 2006 r. Stwierdził, że powód, zwolniony w całości od kosztów sądowych, obowiązany był, zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej „u.k.s.c.”), uiścić od skargi kasacyjnej opłatę podstawową, której nie uiścił. Z uwagi na to, że opłata podstawowa, która wynosi 30 zł., ma charakter „opłaty w wysokości stałej” w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 i art. 130² § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powoda zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c., art. 130² § 3 k.p.c. oraz art. 130 k.p.c. przez przyjęcie, że opłata podstawowa, o której mowa w art. 100 § 2 i art. 14 u.k.s.c. jest „opłatą w wysokości stałej” w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. i w wyniku tego nie zastosowanie art. 130 k.p.c. do usunięcia braku fiskalnego skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z utrwalonym już stanowiskiem Sądu Najwyższego (porównaj między innymi postanowienia z dnia 30 maja 2006 r. I CZ 23/06 i z dnia 26 lipca 2006 r. IV CZ 59/06 nie publ.), użyte w art. 130² § 3 k.p.c. pojęcie „opłaty w wysokości stałej” obejmuje nie tylko opłatę stałą, o której mowa w art. 12 u.k.s.c. i innych przepisach tej ustawy dotyczących opłaty stałej, lecz także opłatę podstawową, wskazaną w art. 14 i art. 100 ust. 2 u.k.s.c., która jest opłatą o stałej wysokości 30 zł. Przesądza o tym użycie w art. 130² § 3 k.p.c. pojęcia „opłata w wysokości stałej”, które różni się istotnie od używanego w u.k.s.c. pojęcia „opłata stała” i jednoznacznie wskazuje na zamiar ustawodawcy nadania pojęciu „opłaty w wysokości stałej” innego, szerszego znaczenia. Nie ma też podstaw do uznania, że wolą ustawodawcy było uchylenie sankcji z art. 130² § 3 k.p.c. w stosunku do

stron zwolnionych od kosztów sądowych, reprezentowanych przez zawodowego pełnomocnika, których obowiązek fiskalny ogranicza się do konieczności uiszczenia opłaty o zawsze tej samej wysokości 30 zł. Byłoby to sprzeczne z celem ustawy, którym było przyspieszenie postępowania przez nałożenie na zawodowych pełnomocników obowiązku samodzielnego ustalania nie tylko opłat o zawsze tej samej wysokości, lecz także opłat stosunkowych i uiszczania ich bez wezwania sądu. Skoro zatem obowiązek ten dotyczy opłat stałych a także opłat stosunkowych, to nie ma żadnych powodów do wyłączenia go w stosunku do opłaty podstawowej, której wysokość jest zawsze taka sama i nie ma żadnej trudności z jej określeniem. Z tych przyczyn należy uznać, że obowiązek przewidziany w art. 130² § 3 k.p.c. obejmuje także uiszczenie bez wezwania opłaty podstawowej, a jego niedopełnienie prowadzi do odrzucenia środka odwoławczego. W takiej sytuacji nie ma zastosowania art. 130 k.p.c.

Z tych względów zażalenie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.